

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Vyšší odborná škola zdravotnická, managementu a veřejnosprávních studií, s.r.o.**, se sídlem Ledecká 1365/35, Plzeň, zast. Mgr. Bc. Klárou Luhanovou, advokátkou se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, ve věci nezákonného zásahu správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2019, č. j. 5 A 188/2016 - 75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení I. a II. výroku v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla I. pro nepřipustnost odmítnuta její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem spatřovaným v nevyplacení části dotace žalovaným a II. bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Stěžovatelce byla poskytnuta na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2011 o poskytnutí dotace s nepřímými náklady č. 32.1/002/2011, v rámci operačního programu „Vzdělávání pro konkurenceschopnost“, dotace na projekt „Podpora výuky studijních oborů dálkové formy zavedením e-learningové podpory, vytváření studijních opor ve spolupráci s odborníky z praxe“ v celkové výši 4 054 699,48 Kč. Dotace byla spolufinancovaná z prostředků z rozpočtu Evropské unie.

[3] Žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatelka v rámci projektu porušila pravidla pro zadání veřejné zakázky a nevyplatil jí proto část dotace ve výši 941 580,53 Kč. Na svém závěru setrval i poté, co Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále „správce daně“) neshledal v jednání stěžovatelky porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 zákona č. 218/2000 Sb., o

rozpočtových pravidlech a změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů.

[4] Stěžovatelka má za to, že zadržování dotace za situace, kdy správce daně neshledal porušení rozpočtové kázně a nebylo rozhodnuto o odnětí dotace podle § 15 rozpočtových pravidel, je nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Ve věci je nesporné, že žalovaný nerozhodl o odnětí dotace podle § 15 rozpočtových pravidel. Otázkou je, zda neměl pravomoc rozhodnout o definitivním snížení dotace podle jiného ustanovení, konkrétně podle § 14e odst. 1, věty první, rozpočtových pravidel, ve znění účinném do 19. 2. 2015, podle které *poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně*. Dále je sporné, zda takové rozhodnutí bylo v nynější věci vydáno. Od odpovědi na tyto otázky se odvíjí posouzení, jakým procesním způsobem se stěžovatelka měla bránit a zda tedy byla její zásahová žaloba přípustná, či nepřípustná.

II. Usnesení městského soudu

[6] Městský soud vyšel při posouzení věci ze závěrů rozšířeného senátu v usnesení ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 – 48, č. 3579/2017 Sb. NSS, dle kterých může dojít k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, aniž by se současně jednalo o porušení rozpočtové kázně. Za takových okolností má poskytovatel dotace pravomoc rozhodnout s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části podle § 14e rozpočtových pravidel. Tento úkon je přezkoumatelný ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., a proti faktickému nevyplacení finančních prostředků, které je důsledkem uvedeného rozhodnutí, se tedy nelze samostatně bránit (viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 94/2016 - 48).

[7] V nynější věci žalovaný vydal dne 7. 5. 2013 „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti a předání věci finančnímu úřadu“, v němž uvedl, v čem shledal porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek a že zkrátil stěžovatelčinu žádost o platbu o část dotace ve výši 941 580,53 Kč. Z tohoto oznámení nicméně není zřejmé, zda se jedná o definitivní, či prozatímní rozhodnutí. Po závěru správce daně, že nedošlo k porušení rozpočtové kázně (zpráva o daňové kontrole ze dne 10. 7. 2013) a žádosti stěžovatelky o revizi stanoviska žalovaného (ze dne 28. 8. 2013), žalovaný dne 17. 6. 2014 vydal „Oznámení příjemci podpory rozhodnutí Řídícího orgánu OP VK ve věci nezpůsobilosti výdaje projektu“, kterým bylo rozhodnuto o potvrzení nesrovnalosti a tedy nezpůsobilosti výdaje ve výši 941 580,53 Kč. Z tohoto oznámení lze dle městského soudu usoudit, že žalovaný považoval své rozhodnutí za konečné, a jedná se tedy o opatření podle § 14e rozpočtových pravidel, kterým bylo s konečnou platností rozhodnutí o nevyplacení části dotace.

[8] Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatelka mohla bránit žalobou proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s., ale neučinila tak. Její zásahovou žalobu proto městský soud odmítl jako nepřípustnou podle § 85 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

pokračování

[9] Byl si vědom, že podle nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18, je povinen vyzvat žalobce k úpravě petitu, pokud k obraně svých práv zvolil nesprávný žalobní typ podle s. ř. s. (zde zásahovou žalobu namísto žaloby proti rozhodnutí). Takový postup by však v nynější věci byl zcela formální a nadbytečný, neboť žaloba proti rozhodnutí by byla jednoznačně opožděná. Lhůta k jejímu podání činí podle § 72 s. ř. s. dva měsíce od oznámení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí. Oznámení ze dne 17. 6. 2014 bylo stěžovatelce doručeno téhož dne (ve spise sice není doručenko, ale datum doručení stěžovatelka učinila v žalobě nesporným), žalobu však podala až dne 26. 10. 2016. Úpravou žalobního petitu by tedy bylo docíleno pouze toho, že by městský soud žalobu odmítl jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[10] Závěrem se s ohledem na složitý vývoj judikatury k § 14e rozpočtových pravidel vyjádřil k otázce, zda uvedeným postupem stěžovatelce fakticky neodepřel soudní ochranu. Zdůraznil, že jí v dřívějším podání žaloby (bez ohledu na žalobní typ) nebránilo nesprávné poučení správního orgánu, neboť to odpovídalo tehdejšímu znění citovaného ustanovení, a nebyla objektivně omezena při výběru procesních prostředků dle s. ř. s. Bylo pouze jejím rozhodnutím, že žalobu podala až více než dva roky poté, co jí bylo doručeno rozhodnutí žalovaného. Městský soud proto uzavřel, že marné uplynutí lhůty k podání žaloby nelze v nynější věci zhojit.

III. Kasační stížnost

[11] Stěžovatelka namítá, že oznámení ze dne 17. 6. 2014 nelze považovat za rozhodnutí. Šlo o odpověď na její korespondenci, nikoli o výsledek správního procesu a závazný úkon správního orgánu. Žalovaný tedy zadržuje část dotace neoprávněně a zásahová žaloba je důvodná.

[12] Pokud by se mělo jednat o rozhodnutí, tak o rozhodnutí nicotné, neboť nebylo vydáno oprávněným orgánem žalovaného, z jeho obsahu nevyplývá, že by se mělo jednat o rozhodnutí, absentuje odkaz na zákonné zmocnění a formální náležitosti. K nicotnosti rozhodnutí je přitom soud povinen přihlédnout vždy.

[13] Dále má za to, že městský soud ji měl poučit o úpravě žalobního petitu, popřípadě o povinnosti tvrdit, že žaloba byla podána včas. Takové poučení by nebylo pouze formální. Rozhodnutí jako takové jí totiž nebylo doručeno, jednalo se pouze o oznámení o přijetí rozhodnutí (oznámení příjemci podpory rozhodnutí Řídícího orgánu OP VK ve věci nezpůsobilosti výdaje projektu). Neví ani, jakým způsobem rozhodnutí obdržela, neboť disponuje pouze kopií, oznámení neobsahuje razítko správního orgánu. Má za to, že zákonným způsobem jí žádné rozhodnutí doručeno nebylo a lhůta k podání žaloby tedy byla zachována.

[14] Uzavírá, že jí nemůže být kladeno k tíži, že atypický akt nepovažovala za rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

[15] Žalovaný má za to, že v nynější věci postupoval v souladu s § 14e rozpočtových pravidel. Z obsahu oznámení ze dne 17. 6. 2014 je zřejmé, že šlo o opatření podle

citovaného ustanovení, neboť jím bylo stěžovatelce jasné sděleno, že částka 941 580,53 Kč je nezpůsobilým výdajem z důvodu pochybení ve výběrovém řízení, že o tuto částku bude krácena celková výše poskytnuté dotace, rozhodnutí bylo odůvodněno a obsahovalo poučení. Jedná se tedy o rozhodnutí vydané příslušným orgánem, které obsahuje veškeré zákonné náležitosti a netrpí stěžovatelkou vytýkanými vadami.

[16] V této souvislosti žalovaný upozornil, že námitka nicotnosti nebyla vznesena v řízení před městským soudem.

[17] Námitky související s doručením oznámení považuje za účelové. Ze žaloby i veškerých stěžovatelčiných kroků je zřejmé, že se s rozhodnutím prokazatelně seznámila. Žalovaný nedisponuje potvrzením o doručení, neboť bylo odesláno poštou obvykle, sama stěžovatelka však v žalobě uvedla, že jí bylo doručeno dne 17. 6. 2014.

[18] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V. Posouzení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Otázka, zda poskytovatel dotace má na základě § 14e rozpočtových pravidel pravomoc rozhodnout o konečném snížení dotace, spolufinancované z rozpočtu Evropské unie, nebyla po dlouhou dobu jasná. Podrobná vodítka k jejímu řešení nicméně přinesl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a to ve svém usnesení č. j. 6 Afs 270/2015 - 48, na jehož závěry přílehlavě poukazoval městský soud. Rozšířený senát uzavřel, že pokud se poskytovatel dotace domníval, že byla porušena pravidla pro zadání veřejné zakázky, aniž současně byla porušena rozpočtová kázeň (k tomu blíže následující odstavce), měl podle citovaného ustanovení pravomoc rozhodnout s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části. Takové rozhodnutí je pak ve správním soudnictví přezkoumatelné v režimu žaloby proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s.

[22] Nejvyšší správní soud klade ve své navazující judikatuře důraz na rozlišování, zda již došlo k výplatě sporných prostředků, či nikoli (viz např. rozsudek ze dne 7. 6. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 - 78, ze dne 26. 10. 2017, č. j. 9 Afs 168/2017 - 36, či ze dne 6. 2. 2019, č. j. 10 Afs 376/2017 - 49). K porušení rozpočtové kázně totiž může dojít pouze tehdy, pokud již došlo k výplatě příslušných prostředků, jak vysvětlil rozšířený senát v citovaném usnesení. Zodpovězení uvedené otázky je stěžejní pro rozlišení pravomocí poskytovatele dotace a správce daně. V situacích, kdy již příslušné prostředky byly vyplaceny, může poskytovatel pouze pozastavit další platby či jejich část (jedná se o rozhodnutí v režimu § 14e rozpočtových pravidel, ale pouze dočasné) a je na správci daně, aby s konečnou platností posoudil, zda došlo k porušení rozpočtové kázně. Jeho posouzením je následně

pokračování

poskytovatel dotace vázán. Pokud však příslušné prostředky doposud nebyly vyplaceny, je pojmově vyloučeno, aby došlo k porušení rozpočtové kázně, a správce daně nemá pravomoc o něm rozhodovat. Za takových okolností může poskytovatel dotace rozhodnout o nevyplacení dotace či její části s konečnou platností.

[23] Posouzení, zda takové rozhodnutí skutečně bylo vydáno a o který konkrétní úkon poskytovatele dotace šlo, nemusí být s ohledem na komplikovaný výklad § 14e rozpočtových pravidel, ve znění účinném do 19. 2. 2015, jednoduché. S ohledem na strohost tehdejší zákonné úpravy byla opatření podle § 14e rozpočtových pravidel do značné míry atypická a bylo proto třeba soustředit pozornost na jejich obsah, a to zejména z toho pohledu, zda je zřejmé, jestli jimi dochází k pozastavení výplaty dotace, nebo k jejímu definitivnímu krácení (srovnej judikaturu citovanou v předchozím bodě tohoto rozsudku).

[24] V judikatuře Nejvyššího správního soudu byly také formulovány požadavky na postup krajských soudů v těchto věcech, které ve svém souhrnu zaručují, že nedokonalost zákonné úpravy a komplikovaný vývoj judikatury (k němu viz citované usnesení rozšířeného senátu) nejde v rámci soudního přezkumu k tíži příjemců dotace. Kromě zmiňovaného důrazu na to, že příjemci dotace musí být zřejmé, zda mu výplata dotace byla pozastavena nebo finálně zkrácena, Nejvyšší správní soud na podkladě své dřívější judikatury zdůraznil, že žalobu je pro účely určení žalobního typu nutné posuzovat podle jejího obsahu, nikoliv označení, a v případě rozporu žalobce vyzvat k tomu, aby jej odstranil. Totéž platí v případě judikatorního obratu (viz citovaný rozsudek č. j. 9 Afs 168/2017 - 36) nebo v situaci, kdy žalobce formálně označí jako napadené rozhodnutí určitý úkon žalovaného, z obsahu jeho žaloby je však zřejmé, že brojí proti úkonu jinému (viz rozsudek ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 94/2016 - 48). Pro případ úpravy žalobního petitu krajské soudy zavázal k tomu, aby včasnost žaloby proti rozhodnutí odvíjely od data prvotně podané žaloby, ať už byla formulována jakkoli. Podle pozdější judikatury jsou navíc krajské soudy povinny umožnit žalobci úpravu žalobního petitu, pokud mají za to, že zvolil nesprávný žalobní typ podle s. ř. s., ledaže by v posuzované věci nebyly splněny podmínky řízení dle správného žalobního typu (k tomu viz městským soudem citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2398/18, vývoj související judikatury je přehledně popsán např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 6 Afs 61/2020 - 41).

[25] V nynější věci je jednoznačně zřejmé, že sporná část dotace stěžovatelce nikdy vyplacena nebyla. Žalovaný pojal podezření, že stěžovatelka porušila pravidla pro zadání veřejné zakázky ihned po té, co obdržel monitorovací zprávu projektu a žádost o platbu, které tím pádem v plném rozsahu nikdy nevyhověl (viz např. připomínky žalovaného k monitorovací zprávě ze dne 10. 1. 2013 a 5. 2. 2013, zprávu o daňové kontrole ze dne 10. 7. 2013 a v neposlední řadě též oznámení žalovaného ze dne 17. 6. 2014). Městský soud proto správně uzavřel, že žalovaný v nynější věci měl pravomoc rozhodnout o definitivním nevyplacení části dotace ve výši 941 580,53 Kč.

[26] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje také se závěrem, že rozhodnutím o definitivním snížení dotace bylo oznámení ze dne 17. 6. 2014. Žalovaný v tomto oznámení potvrdil, že ve věci došlo k nesrovnalosti a výdaj ve výši 941 580,53 Kč byl nezpůsobilý. Uvedl, že o tuto částku byla krácena žádost o platbu, stěžovatelka tudíž není povinna uvedenou částku

navrátit. V odůvodnění také stručně popsal, v čem shledal pochybení při zadání veřejné zakázky, a je zřejmé, že se neztotožnil se závěry daňové kontroly. Z obsahu oznámení muselo být stěžovateli zřejmé, že jí žalovaný dotaci definitivně zkrátí z důvodu porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky.

[27] Povaha a význam oznámení odpovídá procesnímu průběhu věci. Dřívější kroky žalovaného nesměřovaly ke konečnému krácení dotace, neboť evidentně čekal na výsledek daňové kontroly a na to, zda stěžovatelce nebude vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně (jakkoli správce daně neměl k takovému rozhodnutí pravomoc, jak bylo vysvětleno výše). Po skončení daňové kontroly stěžovatelce v reakci na žádost o revizi (ze dne 28. 8. 2013) v přípisu ze dne 23. 9. 2013 sdělil, že pro účely řešení situací, kdy správce daně zaujme jiné stanovisko než žalovaný, byla zřízena pracovní skupina, která její věc opětovně posoudí, a následně jí bude sděleno konečné stanovisko. V následně vydaném oznámení ze dne 17. 6. 2014 ji s tímto konečným stanoviskem také seznámil (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 10 Afs 376/2017 – 49, kde byl posuzován v zásadě shodný procesní postup žalovaného a kde soud také dospěl k závěru, že oznámení řídicího orgánu OP VK je rozhodnutím podle § 14e rozpočtových pravidel).

[28] Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, že si je vědom odlišného náhledu na povahu oznámení ze dne 17. 6. 2014, prezentovaného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 2 Afs 167/2018 – 38, v souvislosti s hodnocením, který z úkonů je posledním procesním úkonem ve věci ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. (určení tohoto úkonu je stěžejní pro posouzení včasnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s.). Druhý senát v odkazované věci zdůraznil, že (i.) dle žalovaného není oznámení ze dne 17. 6. 2014 novým rozhodnutím ani oznámením ve smyslu § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel, ale potvrzením již vydaného stanoviska řídicím orgánem k vypořádání námitky ve II. instanci a (ii.) žádný zákon nepředpokládá postup spočívající v potvrzení již vydaného stanoviska, které navíc obsahově odpovídá řadě dalších vyjádření v následujících dvou letech. Pro posouzení povahy oznámení ze dne 17. 6. 2014 však nemůže být rozhodující, jak ho žalovaný označuje a jaký měl na jeho povahu názor. Stěžejní je, co bylo objektivně jeho obsahem a jaký byl jeho dopad do sféry stěžovatelky. S ohledem na závěry rozšířeného senátu v usnesení č. j. 6 Afs 270/2015 – 48 je zejména významné, že na základě oznámení ze dne 17. 6. 2014 došlo ve věci ke kvalitativnímu posunu v tom směru, že krácení dotace stěžovatelce se stalo definitivním, jak bylo vysvětleno výše (k takovému posunu naopak nemohlo dojít žádnými pozdějšími obsahově shodnými vyjádřeními). To, že žalovaný v oznámení „potvrzoval své původní stanovisko“, odpovídá jeho internímu postupu zmíněnému v předchozím odstavci a skutečnosti, že setrval na důvodech, pro které konstatoval porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, přestože správce daně měl na tuto otázku názor jiný.

[29] Městský soud tedy správně uzavřel, že ve věci bylo vydáno rozhodnutí o definitivním krácení dotace podle § 14e rozpočtových pravidel v rozhodném znění. Z důvodů podrobně vysvětlených v citovaném usnesení rozšířeného senátu se lze proti takovému rozhodnutí bránit žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. a stěžovatelkou podaná zásahová žaloba proto byla nepřipustná podle § 85 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[30] Nejvyšší správní soud se ztotožnil také se závěrem, že v nynější věci by bylo naprosto neúčelné realizovat poučovací povinnost soudu, popsanou v bodě [24] tohoto

pokračování

rozsudku. Důvodem existence této poučovací povinnosti je, aby projednání žaloby nebránila absence formálních podmínek, jejichž nesplnění nelze klást žalobci k tíži. V nynější věci by však výzva k úpravě žalobního petitu byla pouze formalitou a nehospodárným krokem, neboť podmínky k věcnému projednání žaloby proti rozhodnutí by nemohly být splněny pro jednoznačnou opožděnost žaloby. Vzhledem k tomu, že městský soud v intencích citované judikatury zdůvodnil, že nebyly splněny podmínky řízení dle správného žalobního typu, nelze jeho postupu nic vytknout.

[31] Při posuzování včasnosti žaloby správně vycházel ze skutečnosti, že oznámení bylo stěžovatelce doručeno, neboť tato skutečnost byla mezi účastníky nesporná; stěžovatelka v podané žalobě jednoznačně uvedla, že jí bylo oznámení doručeno dne 17. 6. 2014 (nesporné tvrzení účastníků může vzít soud za své podle § 120 odst. 3 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.). I kdyby soud odhlédl od v žalobě tvrzeného data doručení, ze správního spisu vyplývá, že oznámení muselo být stěžovatelce doručeno nejpozději 22. 9. 2014, neboť tehdy žalovanému adresovala další žádost o revizi jeho stanoviska. Argumentace, se kterou nyní přichází, je tedy ryze účelová. S ohledem na obsah kasační stížnosti lze ještě doplnit, že případné formální pochybení při doručování, v podobě jiného způsobu doručení písemnosti, než který předvídá procesní řád, nepředstavuje vadu doručování, pro kterou nelze považovat doručení za řádné, když účastník rozhodnutí prokazatelně převzal (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 - 88).

[32] Žaloba, kterou stěžovatelka podala více než dva roky od oznámení napadeného rozhodnutí, je zcela jasně opožděná, neboť lhůta k jejímu podání činí dva měsíce (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

[33] Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že stěžovatelce nebylo nikterak kladeno k tíži, že oznámení po právní stránce nekvalifikovala jako rozhodnutí a nebránila se proti němu správným žalobním typem. Pokud by svoji žalobu podala včas, městský soud by byl povinen podniknout výše popsané kroky a stěžovatelce umožnit, aby formální nedostatky své žaloby odstranila. Je však věcí každého, aby chránil svá práva, a stěžovatelka se na soud obrátila více než dva roky poté, co jí muselo být zřejmé, že jí žalovaný dotaci definitivně snížil. Právě tato skutečnost vedla k jejímu neúspěchu, respektive k tomu, že její žaloba byla odmítnuta.

[34] Námitkami nicotnosti napadeného rozhodnutí se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť by tak z povahy věci mohl činit pouze za situace, kdy by byly splněny podmínky řízení o žalobě a tedy k projednání věci samé.

VI. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejso**u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu